

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

37. An dictam licentiam habere debeat Religiosus semper quoties vult
donare? Ex part. 1. t. 6. r. 21.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Sup. hoc in
Ref. præteri-
ra, & fege
doctrinā al-
terius §. eius
annot.

§. 1. **A**D hoc dubium affirmatiuè respondet Cardinal. de Lugo *de iust. & iur. tom. 1. disp. 3. sect. 8. num. 176.* vbi sic ait: Si Religiosus aliquis dat alteri Religioso eiusdem Conuentus librum valoris quinque aureorum, Manuel Rodriguez, quem affert & Sequitur Sanchez *d. lib. 7. cap. 19. num. 66.* putat non esse mortale, quia cum liber ille manere debeat in eodem Conuentu, non videtur esse grauius inuitus Prælatus; parum enim extrahitur ab vtu communi per illam donationem. Et in vniuersum Pater Suarez *op. 3. de Relig. lib. 8. c. 1 §. n. 6.* obseruat maiorem quantitatem requiri ad culpam grauem quando, aliquis dat aliis Religiosis eiusdem Conuentus, cum res illæ maneat adhuc intra eandem Communitatem, nisi forte fiat distributio ex bonis, quæ adhuc in communi referuata sunt pro tota Communitate. Vnde infert idè Suarez, multum diminui de grauitate huius culpæ, ac per consequens maiorem materiam requiri ad culpam grauem, quando vnus Religiosus tribuit alteri Religioso eiusdem Conuentus vltim rei sibi iam concessæ à Superiore ad eundem, vel similem. vltim. Ita Cardinal. de Lugo.

Sup. hoc supra in fine
Refol. 14. &
cum eiusdem
DD. citatis
in §. vlt. huius
Ref. infra
in Ref. 61. §.
vlt.

2. Sed negatiuæ sententiæ adheret Caramuel *in reg. D. Bened. disp. 64. n. 96 §.* vbi ita asserit. Religiosus potest dare quæcūque alteri filio eiusdem domus, quin peccet contra paupertatem. Vnde non solum libros cuiuscumque pretij, & vestes quascumque, sed etiam picturam cuiuscumque valoris, licet excederet pretium millium ducatorum posset Monachus dare Confratri. Ratio est manifestissima; quia hic nullum detrimentum fit bonis Monasterij, nam ipsius illæsum dominium conseruatur. Vltus non est contra Monasterium; quid enim huius refert, quòd talis pictura sit in cubiculo Ioannis, aut Pauli? solum hic iniuria fit Prælato, sine cuius licentia dantur munera, cum sit expressum *in Reg. cap. §. 4.* sine Abbatis licentia nulla munera nec à Confratribus accipiendæ esse, atque ideo qui talem picturam aut aliam rem summæ valoris dedit contra Prælati præceptum Obedientiæ, peccabit sanè mortaliter, sed non contra Paupertatem. Qui in talibus rebus contra Abbatis præceptum Obedientiæ non operatur peccat contra Regulam in foro exteriori, in quo est puniendus; & poena corporalis sufficit ad conseruationem disciplinæ. Ita Caramuel, qui citat Llamas, & Fagundes, quibus adde nouissime Machadum *de perf. Conf. tom. 2. lib. 5. par. 2. tr. 1. docum. 8. n. 7.* qui adheret sententiæ Caramuellis me citato.

RESOL. XXXI.

An quando Religiosi inter se largiuntur munera de rebus minimis, necessarium sit habere licentiam expressam, & in scriptis suorum Superiorum? Ex p. 1. tr. 6. Ref. 20.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Betti *in expos. huius Bullæ p. 2. caf. 3. fol. 417. col. 2. in fin.* & ex parte Barthol. à S. Fausto *in thes. Relig. lib. 8. q. 219. n. 5.* Et ratio est: quia ita asserunt verba Bullæ.

2. Sed mihi probabilis videtur contraria sententia, quæ asserit, dictam approbationem intelligendam esse in ordine ad Religiosos, de quibus aliqua ambitio timeri potest: secus autem de Religiosis, in quibus prædicta ambitio non timetur. Et in his non est necessaria licentia Superioris expressa, & in scriptis: sed sufficit licentia tacita, & multò magis verbalis, saltem in foro conscientiæ. Et idè Bartholomæus à S. Fausto, *vbi supra*, idem sentit de licentia in scriptis: putat enim, hanc esse necessariam tantum in ordine ad forum externum. Et absolute hanc opinionem

docuit Ioan. Valerus *in diff. vtriusque fori, verb. monera, num. 83.*

RESOL. XXXVII.

An dictam licentiam habere debeat Religiosus super, quoties vult donare? Ex part. 1. tr. 6. Refol. 21.

§. 1. **I**acobus de Graffis *de cas. reseru. lib. 3. cap. 47. §. 8.* affirmatiuam tenet sententiam.

2. Sed Bartholomæus à S. Fausto, *vbi supra*, p. 212. & Ioan. Valerus *num. 86.* negatiuam sententiam amplexi sunt: asserunt enim, sufficere licentiam obtentam semel pro semper: & quidem durum esset requiri specialem licentiam in quacunque largitione: sufficit igitur generalis. Et ratio est: quia à iure communi non est recedendum, nisi quatenus ius nouum cogit: sed de iure antiquo sufficere licentia generalis in scriptis. Et ita etiam præter Doctores citatos, aduersus Graffium tenet hanc sententiam Paulinus Betti *in expos. huius Bullæ, part. 2. dub. 1. fol. 417. col. 2. circa finem.*

RESOL. XXXVIII.

An Religiosus, seu Monialis cum licentia tacita peccet mortaliter alienando, vel recipiendo aliquid clandestine; sciens illum modum clandestinum Superiori displiciturum?

Et supponitur, ut Religiosus det, vel accipiat aliquid sine voti paupertatis fractione sufficere tacitam, vel probabiliter præsumptam Superioris voluntatem in eo casu, in quo posset expressa licentia postulari, & ob aliquem humanum respectum, vel pudorem, aut nonnullam difficultatem aduendi Superiorem munitur.

Et an peccet mortaliter Monialis, quæ Abbatissæ instanti cubiculum aliquas res occultauit ob reuerentiam? Ex p. 1. tr. 6. Ref. 31.

§. 1. **S**uppono, ex communi sententia, ut Religiosus det, vel accipiat aliquid sine voti paupertatis fractione, sufficere tacitam, vel probabiliter præsumptam Superioris voluntatem, etiam in eo casu, in quo posset expressa licentia postulari, & ob aliquem humanum respectum, vel pudorem, aut nonnullam difficultatem aduendi Superiorem, omittitur. Hanc sententiam docet D. Thomas *2. 2. quæst. 32. ar. 8. ad 1. Valentia tom. 3. disp. 10. quæst. 4. punct. 3. Lessius de iust. lib. 2. cap. 41. dub. 9. n. 8. Azorius p. 1. lib. 12. c. 1. quæst. 2. 3. & 4. Molina de iust. tom. 2. disp. 276. Saenz, Eleemosyna, n. 12. Ledesma in sum. tom. 1. tr. 4. c. 3. art. 31. Banez & Aragon in 2. 2. q. 32. ar. 8. cum aliis conueniunt.*

2. Hac veritate supposita, respondeo, in casu proposito Religiosum non peccare mortaliter: quia licentia tacita excusat Religiosum à transgressione voti paupertatis, quando rem aliquam accipit, vel alienat, in scio Superiore; credens tamen, quòd Superioris licentiam sic alienandi, vel recipiendi daret: quatenus displiceret illi talis alienandi, & accipiendi modus. Potest igitur esse Superior inuitus, ut ita dicam, quoad substantiam dandi, vel alienandi; & potest esse inuitus quoad modum: si est inuitus quoad substantiam rei, Religiosus peccat alienando, vel recipiendo; non autem si est inuitus quoad